Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ВИПАДОК НА ПОХОРОНАХ ПІДЛАБУЗНИКА

перець

№ 18 (820). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1969

PENGUIN2197

Телеграфне агентство Перця

СКАЖЕМО НЕЖИТІ: НІ!

с. ГЛИНЯНИ Золочівського району Львівської обл. Як повідомляє наш кореспондент, голова колгоспу ім. Шевченка т. Кубрак розпочав оздоровчу кампанію. Помітивши, що багато глинянців купаються у місцевому каналі, а відтак можуть дістати нежить, стурбований голова наказав випустити у спокусливу водойму гноївку з тваринницької ферми. Водночас автогеном порізано усі залізні конструкції шлюзу.

Таким чином, винайдено ще один ефективний засіб боротьби з простудними захворюваннями.

МОЛОДЦІ, ШЕФИ!

Дніпропетровський експериментальний завод газової апаратури з успіхом шефствує над розвитком птахівництва в Криму. Ще на початку цього року Прибережненський радгосп-технікум Сакського району одержав від шефів чудовий подарунок — 4-конфорні плитки без горілок, кранів і газових трубок. За рекомендацією підприємства, конфорки використовуються, як модернізовані гнізда для квочок, а духовки — як сідала для півнів, що підбадьорюють звідти своїх подруг бойовими криками. Нововведення прийшлося курям до душі. Протягом останніх місяців виробництво яєць у радгоспі завдяки освоєнню плиток-пташників зросло вдесятеро.

ВЛИП...

За допомогою підйомного крана вдалося врятувати громадянина Л. і витягти його з квартири на вулицю. Як з'ясувалося, громадянин Л. влип у неприємну історію, ступивши обома ногами на підлогу, котру всього лише місяць тому покрили суриком, виготовленим на Вінницькій фабриці фарб.

ЕВОЛЮЦІЯ КОЗИ-ДЕРЕЗИ

Луцькі натуралісти висунули цікаву гіпотезу. Вони гадають, що знаменита коза-дереза походить із Луцька і зривала кленові листочки на тому місці, де торік створено новий парк. Проте в ході еволюційного розвитку зловредна коза змінила смаки: тепер вона об'їдає у парку нечисленні берізки.

НІМОФОНІЗАЦІЮ ЗАКІНЧЕНО

ЛУГАНСЬК. (Наш кор.). У Краснодонському районі повністю закінчено німофонізацію села Огульчанська. Німофони встановлено в усіх державних, громадських та господарських організаціях.

Німофони — апарати дуже подібні до телефонів. Від останніх відрізняються лише тим, що — німі (звідси й «німофон»). Вони мовчать, хоч і включені в мережу АТС.

За три роки з одного чи з двох німофонів пощастило вичавити якийсь звук. Серед техніків Новокиївської АТС про це й досі розповідають легенди.

ПОЯСНЕННЯ ТАП

Наприкінці 1968 р. начальник Головцентропромбуду т. Бондарев пообіцяв, що будівництво очисних споруд на Чернігівській фабриці первинної обробки вовни, яке дуже затяглося, буде остаточно витягнуто у 1969 р. А нещодавно багатотиражна газета «Текстильник Чернігова» повідомила, що 1969 рік вже тягнеться до кінця, а будівництво очисних споруд «витягли» лише на четвертину.

У зв'язку з таким непорозумінням ТАП уповноважений пояснити: за достовірними даними, керівники будівельних організацій Головцентропромбуду неспроможні тепер зосередити свою увагу на будівництві очисних споруд Чернігівської фабрики, бо вони зайняті проблемою: як очистити свої заяви і зобов'язання від пустих обіцянок.

ВОДА — ЦЕ ЗДОРОВ'Я

В будинку № 9 по вулиці Калініна Коростишівський житлово-комунальний відділ відкрив двоповерховий душ. Дощова вода крізь спеціальні отвори в даху надходить спочатку на другий поверх будинку, а потім — крізь підлогу — на перший. Водночас холодний душ можуть приймати і таким чином гартувати своє здоров'я кілька десятків чоловік.

(Житомирський кор. ТАП).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Може, одразу візьмете квиток і на третю серію?
— Ні, що ви? Треба ж мати совість: я й так іду в кіно у робочий час!

«Емансипант»

Ідучи у ногу з нашим віком,
Я прекрасну поважаю стать,
І про рівність жінки й чоловіка
Всім готовий лекції читать.

О, я не належу до відсталих!
Забобони — це серйозне зло.
Правда, щоб сусіди не сміялись,
В мене вдома — як в дідів було...

Я, коли повернемо з роботи,
Лагідненько жіночці кажу:
«Приготуй мені обід з компотом,
Ну, а я тим часом полежу,

Радіо ввімкни, нехай говорить —
Треба ж знать, що діється навкруг!

Почіпляй, голубко, мухомори,
Бо життя нема уже од мух.

Почитай-но казочку синкові,
У ларьок за пивом зазирни,
А як будуть пиріжки готові, —
Випрасуєш, лапонько, штани...»

Допоміг би колисати дочку
(З хліборобів — не якийсь там пан!),
Та, даруйте, справа ж то — жіноча...
Загалом же — я емансипант.

Так, у ногу ідучи із віком,
Я прекрасну поважаю стать,
І про рівність жінки й чоловіка
Всім готовий лекції читать.

Микола ДАНЬКО.

«В доме восемь дробь один
Жил высокий гражданин...
...Он разыскивал на рынке
Величайшие ботинки».

Цього «высокого гражданина» я зустрів у місті Севастополі на набережній Корнілова, 9, біля входу в ательє «Черевички». Він тримав у руці місцеву газету і... плакав. Від радощів.

— Ви тільки гляньте, — сказав він, тикаючи пальцем то в рекламу з вищенаведеним віршем, то на свої порвані черевики сорок сьомого розміру.— Ви коли-небудь бачили таке чудо, як ця газета, оформлена кращими художниками і поетами нашого міста. Ось уже близько року, точнісінько як у цій рекламці пишуть, бігаю по ринках, по знайомих шевцях, а диво, виявляється, поруч.

Я глянув на чудесно оформлену четверту сторінку газети «Слава Севастополя».

«Справді важко знайти в крамницях взуття великих розмірів, куди простіше замовити його в ательє «Черевички», — вигукувала одна з об'яв.— «Чекаємо вас у гості!»

«На костюмі пляма! Не біда! До ваших послуг майстри хімчистки». Я глянув на свій піджак і пожалкував — на піджаці не було жодної плями.

«До уваги чоловіків! — кричала наступна реклама. — Якщо у вас зіпсувалась електробритва. звертайтесь до нас... Тут ви можете відремонтувати і годинники, хронометри, секундоміри всіх марок... Ремонт з гарантією».

Я підніс до вух свою «Ракету» і подумав — працює не гірш моєї власної електробритви. Хронометра і секундоміра у мене не було.

«За останньою модою!», «На всі сезони!» — закликали мальовані заголовки. — «Високоякісний ремонт квартир»... «Все для дітей», «Подарунки додому».

Від реклам рябіло в очах. Мені захотілося негайно відірвати від штанів усі гудзики, на сандалях — підошви, а сорочку покласти на золотавий пісок Учкуєвки *, щоб вона пожовкла, а тоді віднести в «Хімчистку», де б її зробили диво-майстри «новішою, ніж була» і продовжили «строк носки».

Я з заздрістю дивився на високого громадянина і жалкував, що порвані черевики у нього, а не в мене. Що через хвилину-другу так ніжно і ввічливо побутовики будуть обслуговувати його, а не мене.

Мені теж захотілося скористатися послугами севастопольського сервісу, відчути турботу про людину, на власній, як подекуди ще кажуть, шкурі. Дружині я вирішив замовити «выразительную деталь одежды — шляпу», синові в ательє «Юність» — чудесний костюмчик, нареченій товариша, який перебував у далекому плаванні, — її улюблені півонії і айстри, своїй бабусі реставрувати старе віденське дзеркало, а на випадок снігопаду в Криму нарізати їй дров і оббити двері дермантином.

Поки я обдумував, чим можу втішити ще й свого дідуся, з ательє «Черевички» вийшов «високий громадянин». Черевики його не змінились ні на йоту. Зате обличчя набрало кольору столового буряка.

— Нема таких колодок. Заготовки малих розмірів, і взагалі, як хочете відремонтувати ці черевики, то залиште, — випалив він одним залпом.— Ви чули: вони хочуть, щоб я залишив їм останні черевики. А як загубляться?!

— Та вони ж вам квитанцію дадуть!

— Чорта лисого... Швець каже, що може, як виняток, відремонтувати їх після роботи... За рахунок свого дозвілля... Словом, без квитанції... У них це практикується...

— А для чого ж ви газету рвете! — здивувався я. — Адже ви збиралися ще замовити на свій зріст диван-ліжко, відремонтувати матраци і...

— Все це я замовив. Мені залишилося лише відібрати, — промовив він і в стоптаних черевиках попрямував на вулицю Маяковського, 7.

«Меблі на замовлення» — прочитав я.

— Диван-ліжко ще не готове, — сказав майстер цеху т. Першев. — А ваші матраци на ремточці по вулиці Салтикова-Щедріна. Хочете збігайте туди.

— Але ж я сьогодні повинен був їх забрати від вас, — ввічливо нагадав замовник.

Майстер цеху ввічливо знизав плечима. Високий громадянин почав було щось майстрові цеху доводити, але я показав йому рекламку, яка закликала: «Економте час!»

Громадянин здався і помчав на вулицю Салтикова-Щедріна.

На ремточці відповіли, що його матраців тут не було і нема. Ми помчали назад до т. Першева.

— Пошукайте у нас, — флегматично порадив майстер.

Замовник почав ритися у купі старих матраців.

— Є, — радісно вигукнув він. — Але, — додав тихіше, — не від-ре-мон-то-ва-ні.

Високий громадянин виявився типовим севастопольцем. Він не лаявся. Він тільки спитав, скільки ж разів йому ще сюди приходити й чи не варто заодно нанести візит і директорові заводу «Рембутттехніка» т. Стукалову. Майстер не радив.

На вулиці ми попрощалися з високим громадянином. Газету-рекламу він подарував мені на спогад.

Склеївши її, я побрів по інших точках.

У «Хімчистці» по вулиці Повсталих, 15, спітнілий севастополець благав повернути йому його сорочки в будь-якому вигляді.

У майстерні по реставрації дзеркал якомусь товаришеві доводили, що дзеркало, яке він по наївності своїй привіз сюди, належить до тієї категорії, котру в даному закладі не реставрували і найближчим часом не збираються.

В ательє «Юність» з мамою двох доньок навіть не схотіли розмовляти. Матеріал на блузочки не прийняли, порадили відвідувати курси «Крою та шиття».

У «Побутекспресі», куди я звернувся, щоб відремонтувати бабусі двері та розпиляти дрова, мені показали листа за підписом директора комбінату т. Лиличенка. Я прочитав лише один абзац: «Ми жалкуємо, що Ваші замовлення не були вчасно виконані, але в цьому винні Ви самі. Дивіться, що виходить: 29 лютого 1968 року Ви дали замовлення, — і з того часу, протягом року не поцікавилися, чому вони не виконуються. Невже пиляні дрова Вам більше не потрібні?!.»

У бюро добрих послуг я дізнався, що тут на день народження вашій дружині замість замовлених вами півоній та айстр можуть вручити пляшку «Московської» і банку шпротів.

Мені більше не хотілось, щоб моя сорочка пожовкла під пекучим кримським сонцем, від сандалів повідлітали підошви і щоб найближчим часом у когось із моїх знайомих севастопольців був день народження.

Я не хотів більше ремонтувати ні хронометрів, ні квартир, не просив майстерню на вул. Пожарова, 5 «створити в моїй кімнаті комфорт і затишок». Я просто дивувався. Дивувався одному: як може Управління побутового обслуговування м. Севастополя витрачати на рекламу стільки грошей, заздалегідь знаючи, що багато чого в ній звичайнісіньке окозамилювання?!

Що не кажіть, а дивне, справді, поряд!

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Севастополь.

* Севастопольський пляж.

С М І Ш И Н К И

— Тече вода каламутна... — наспівував Ной під час всесвітнього потопу

— Одна голова добре, а дві краще! — зауважив двоголовий Змій.

— Нам не можна чекати милостей від природи! — заявив навесні кербуд і наказав пофарбувати паркани в зелений колір.

Хвалився, що він кум королю, але приховував, що той король голий.

В деяких суперечках народжуються азбучні істини.

Не в кожній купі сміття є перлина.

Шукає вітра в полі, а він у нього в голові.

Блудних овець люблять вовки.

Кравець пошив у дурні свого замовника.

Його звільнили з посади санінспектора — був не чистий на руку.

— Не хлібом єдиним живе людина! — приказував він, ласуючи пирогами.

Б. МИРОНЕНКО.

м. Львів.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Письменник Юрій СМОЛИЧ.

Народний артист УРСР Василь ТРЕТЯК.

Поет Василь ШВЕЦЬ.

Сервіс з-під ТАМБУРА

Дорожні нотатки досвідченого пасажира

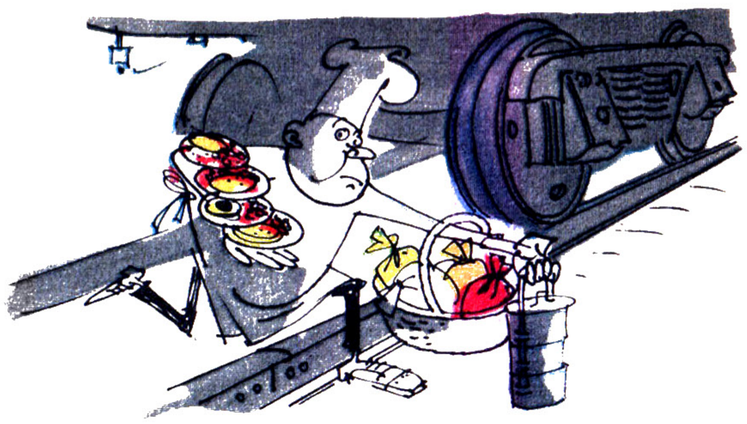

Що таке залізничний сервіс — ви, мабуть, знаєте. У це досить загальне поняття, як відомо, входить:

а) щоб пасажир поїхав, куди йому треба, не загубивши при цьому у черзі за квитками останнього гудзика і доброго настрою;

б) щоб він не втрачав його (тобто настрою, а не гудзика) і під час самої поїздки.

Словом, це те, над чим щоднини і щогодини працює багатотисячна армія наших преславних машиністів і диспетчерів, провідників і касирів, чергових і телеграфістів, стрілочників і — кгм, кгм — ревізорів.

І я одважився опублікувати оці свої дорожні нотатки зовсім не тому, що недооцінюю того високого рівня, якого сягнув залізничний сервіс останнім часом, а тільки тому, щоб дати менш досвідченим пасажирам кілька корисних порад, як цим сервісом щонайкраще користуватися.

Отже, порада перша. Коли ви збираєтесь їхати електричкою Київ — Хутір Михайлівський, раджу вам, як досвідчений пасажир: не їдьте, ради бога, «зайцем». Не кажучи вже про те, що їхати «зайцем» — некультурно і взагалі не модно в наш час, мушу до того ж одверто попередити: все'дно не вийде! Бо за той незначний проміжок часу, поки я добирався з столиці до станції Конотоп, ревізори аж тричі продірявили мій проїзний квиток. (Кінець кінцем від нього лише дірка залишилась). Свідомість — воно, знаєте, свідомістю, а зайва пильність не завадить.

Ну, що ж. Пильність — перша заповідь ревізорів. Хвала і честь їм, невсипущим супутникам музи далеких мандрів!

Порада друга. Відстань від Києва до Хутора Михайлівського хоч і не для поїздів далекого слідування, а все ж таки — світ неблизький. Тому, зважаючи на свої індивідуальні можливості, набирайте з собою в достатній кількості харчів, питва і чтива. Бо якщо ревізори порушують ваш задумливий спокій мало не на кожному прольоті, то лоточниця з гарячими пиріжками, бутербродами чи лимонадом може вам хіба що примаритися в солодкій дрімотливій уяві, а свіжу газету ви можете придбати лише в Конотопі, де поїзд стоїть 40 хвилин.

Ну, та все це, як кажуть, дрібниці побуту. Он у Сумах пасажирові навіть на вокзалі не завжди вдається купити собі ситра чи водички. (Навіть автомати — вірні друзі людини, що встановлені на пероні, часто-густо підводять: ковтають копійку, не даючи взамін ні ковтка води пасажирові). І то нічого. Пасажир якось задовольняється широким асортиментом вин, що їх виставлено у вітринах кіосків.

Зате вже у поїзді — повний тобі комфорт. Прямуєте ви, скажімо, з Києва до Владивостока. Заходите до вагона-ресторану управління «Укрдорресторан». А там вас культурненько та швиденько, за якихось десять хвилин, і нагодують, і напоять. (Звичайно, в міру). А як буде вам ліньки— то й до ресторану не ходіть: все, що треба — печене й варене, холодне й гаряче, — вам лоточниці піднесуть. Ще й ласкавесенько так припросять: їжте на здоров'ячко.

І ви їсте. І посилаєте свою сердечну дяку здруженому та уважному персоналові вагона-ресторану, очолюваному В. С. Охріменком. А якби знали ви, якої то праці, а часом і справжнісінького героїзму цей сервіс для рестораторів коштує — схилили б голову в шанобливому мовчанні.

Бо всі оті смачні продукти, що їх ви зараз спокійнісінько собі споживаєте, працівникам ресторану доводиться проносити для вас зі складу у важких ящиках через всі платформи і колії, а буває, що й просто поміж вагонами, щоразу нехтуючи небезпекою накласти головою під колесами. Бо хоча й існує в типовому договорі між залізницею і трестом ресторанів параграф 37-й, за яким «дорога... зобов'язується виділяти відповідну колію для під'їзду автотранспорту до вагонів-ресторанів», та фактично «дорога» не дуже полюбляє, коли їй нагадують про цей параграф. «Дорога» пропонує такий варіант:

— Треба вам — будуйте свою залізницю! А поки що — заїжджайте на дванадцяту колію!

І квит.

Якщо ви все-таки не досить упевнилися в мужності київських ресторатодів, то зважтесь самі на один цікавий експеримент. Дістався до станції Терещенської, спробуйте сісти там на поїзд Москва—Луцьк, який подається на другу платформу. Подається він тоді, коли з першої платформи саме рушає приміський поїзд. Якщо вам пощастить проскочити попід вагонами і таки вскочити у свій поїзд,— ну, то вважайте, що вам повезло. Отоді я скажу, що й ви — вже досвідчений пасажир, і утримаюсь від будь-яких подальших порад.

Хоча... Вислухайте іще хоч одну. Не пошкодуєте. Як сідатимете ви у Харкові на 195-й поїзд місцевого формування Харків—Ташкент і раптом виявиться, що ваше перше купе у восьмому вагоні вже окуповане (як то трапилось 12 липня з громадянкою Кревсун), то не відступайте! Тим більше, що на ваше місце претендують ще троє пасажирів з купленими у вокзальній касі квитками.

Якщо ж невблаганний провідник усе-таки виведе вас із вагона — теж не втрачайте оптимізму! Йдіть просто до помічника начальника вокзалу І. Л. Колупаєва. Він вам тактовно роз'яснить, що такого випадку просто не може бути, а якщо й може бути, то це — дуже рідкісний випадок.

Ну, що ж, погодьмось: все розказане мною отут — досить рідкісні й нетипові курйози залізничного сервісу. Так би мовити, невеличкі чорненькі цяточки на зеленому світлофорі дорожної романтики. Тож не лякайтесь! Сміливо підходьте до каси і беріть потрібний вам квиток. Якщо, звичайно, у вас вистачить мужності провести в черзі більшу частину світлового дня.

В. БОЙКО.

Київ—Терещенська—Конотоп—Суми—Харків.

P. S. Ну, а коли вже так боїтесь залізниці — користуйтесь послугами Аерофлоту. Що? Кажете, і там — не без плям? Щось аж не віриться... А зрештою — облишмо цю розмову до наступного разу...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У колгоспі ім. Шевченка Олександрійського району на Кіровоградщині вирішили створити, як казав Галушка, «цвєтущую жизнь». Поки що не для всіх, звичайно, а тільки для адміністративного персоналу. Після деяких теоретичних розробок з питань економіки, тут знайшли найбільш простий і ефективний метод вирішення цього питання. Щоб забезпечити адмінперсоналу «цвєтущую жизнь», йому почали безпідставно завищувати додаткову оплату, неправильно видаваги премії за стаж роботи та ін. Відповідно, незадовільно було поставлено облік продуктів та різних матеріальних цінностей.

На очах у всіх колгоспників матеріальний рівень життя адмінперсоналу різко підскочив угору. Про це «економічне чудо» надійшов до редакції журналу «Перець» лист.

Як повідомив завідуючий сільськогосподарським відділом обкому КП України т. Дзядух, таке «чудо» в колгоспі ім. Шевченка справді мало місце. Бухгалтер колгоспу Безрукавий Д. П. та касир Робот В. К. з роботи зняті. Неправильно одержані премії та додаткова оплата будуть відшкодовані колгоспу. Матеріали про порушення фінансової дисципліни в колгоспі передані органам прокуратури для притягнення винних до відповідальності.

"Американські бітлзи"

ГУМОРЕСКА

Як тільки мій сусіда, що живе через стінку, вмикає магнітофон, я стромляю голову в подушки і починаю відраховувати:

— Один, два, три, чотири,— і так до ста... Потім від ста до одиниці.

О дванадцятій годині ночі, втративши всяку надію на сон, встаю з ліжка, підходжу до стіни і починаю переговори:

— Гей, чоловіче, будь людиною: заткни горлянку своїм малохольним жукам!

— Ех, ти, хутір, — доноситься крізь виск і скавучання,— збожеволіти можна від твоєї темноти і сірості!

— Завтра накатаю заяву кербудові! — нахваляюся.

Музикант у відповідь запускає цілу вервечку навісних бітлзів.

Я спробував було заглушити його концерти тим що було під руками: крутив гопак, польку, метелицю. Не бере! Ще й знущається покруч проклятий:

— З таким репертуаром можна виступати тільки на свинофермі.

Така мене тут злість узяла! Невже, думаю, його бітлзи зверху будуть?..

А це трапилося мені гостювати на селі в дядька Оліяна.

— Так і так, — плачуся, — життя немає через цю шарманку! Хоч квартиру кидай!

Дядько покрутив свій сивий вус та й каже:

— Клин клином треба вибивати. У тебе є така штука, що записує пісні?

— Нема, — кажу, — так можна дістати.

— Діставай, а я затим концерт приготую.

...Другого дня в дядьковім сараї відбувся запис концерту. Добрий десяток кудлатих сірків, зібраних з усього кутка, почали зводити давні рахунки: гавкіт і скавуління колихали повітря. Я хотів уже включати магнітофон, як дядько Оліян крикнув:

— Підожди, Грицьку, ще основного нема! — і перевалив через загороду широченний лантух, що так і ходив ходора від живності. І коли з мішка порснули сірі, жовті, чорні й рябі коти, дядько спритно хряпнув решітчастими дверцятами і, вдаривши з усієї сили в бубон, скомандував:

— Запускай музику!

Коти полізли по стінах, собаки, як навіжені, метнулись за ними...

Хоч і прорвали коти в сараї стріху, зате запис вийшов на славу.

— Сам Люципер не витерпить такого Содома і Гоморри,— хвалився дядько Оліян.— Сьогодні твій тралялякало перед тобою на колінах стоятиме, побий мене бог, коли брешу!

Увечері, як тільки «тралялякало» почав тягати за хвоста своїх бітлзів, я теж, підсунув поближче до стінки магнітофон і запустив його на повну потужність. За хвилину бітлзи вдавилися. «Ага,— умліваю,— починається».

Тільки замовк магнітофон, чую мій мучитель — геп на коліна біля стіни і важко диха.

Все! Беззастережна капітуляція, як і передбачав дядько Оліян.

— Слухай, дорогуша,— раптом заговорив тремтячим голосом сусіда,— де ти таку шикарну пластинку дістав?

— Купив,— кажу.

— Продай! — шкрябається в стіну. — Десятку дам!!!

Я похолов.

— Ну, п'ятнадцять, двадцять! Оддаєш?!

— Не віддам! — кричу і заливаюсь сльозами.

— І правильно робиш, голубок! Я і сам не віддав би! Це американські бітлзи, я давно на них зуби гострю. У мене є англійські, німецькі, а от американських нема. Ех, і сильна ж штука,— і, ковтнувши слину, попрохав:

— Постав іще разок — для душі.

Я непритомний упав на підлогу...

Микола КУЧЕР.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

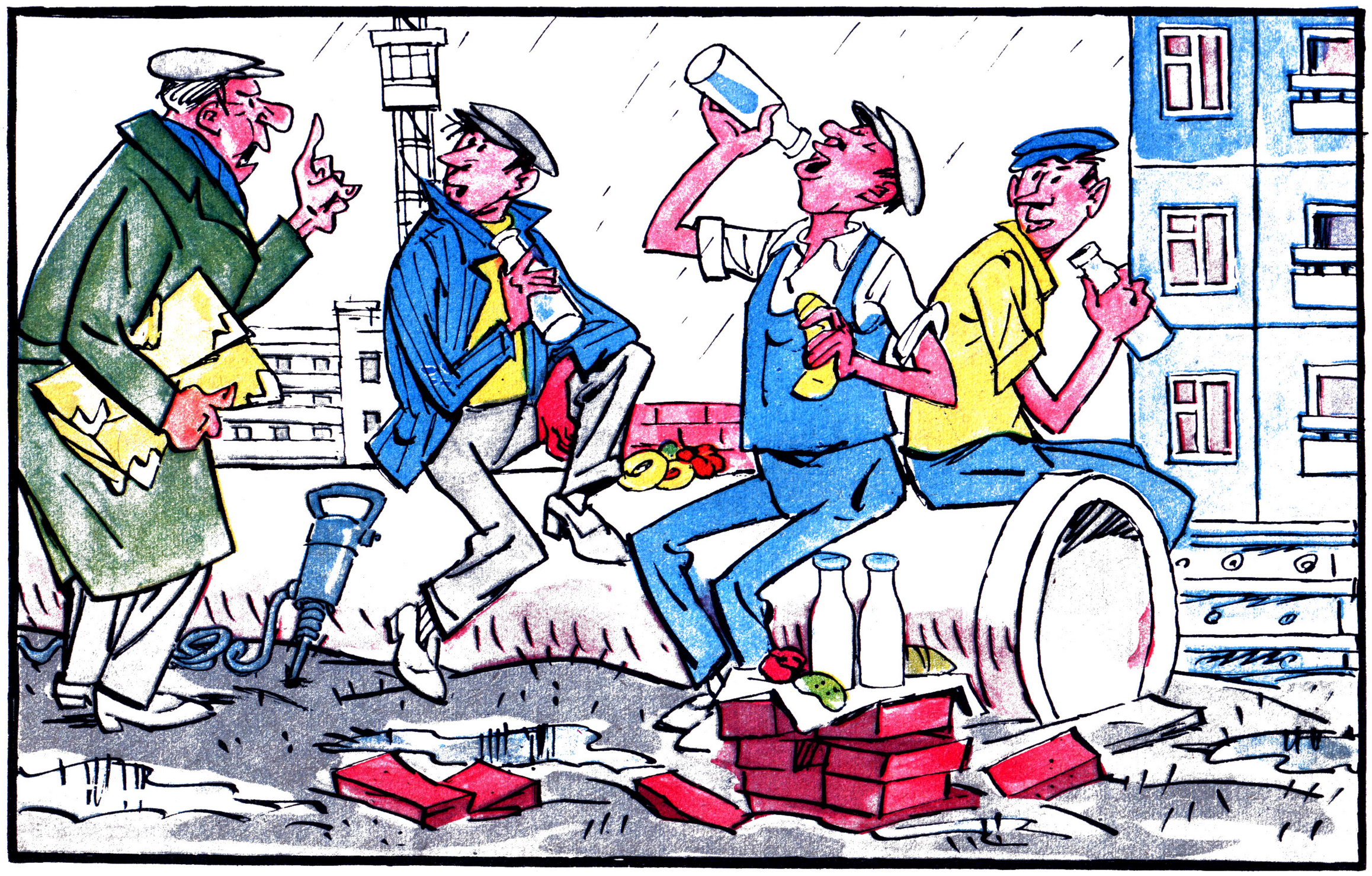

— У тебе ще молоко на губах не висохло, щоб критикувати мене за недоліки в громадському харчуванні!

Анатолій КОСМАТЕНКО

З нових байок

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА

КІБЕЦЬ І ЧАЙКА

Гроза з-над овиду, як привид, уставала.
На синьо-чорнім оксамитнім тлі
Зненацька, знагла Чайка виринала
І сум несла на сизому крилі.
Був зблиск. Був грім. Був смерк. І хмар навала.
І пахло зливою... Далеко від землі,
Немов шукаючи якоїсь кари,
О тій порі
В несвітській, одчайдушній грі
Розкрилився Кібець очекарий...
І в хмари линув. Вище, вище — в хмари!
«Я тут, бо що мені грози удари?!
А ти чого тут?» — Чайці мовив мимоліть.
«Я діточок своїх шукаю».
«Знайшла роботу у таку страхіть!
А я втішаюсь, я гуляю!
Бо я — літун-мастак!»
«І нащо й крила нам тоді — не знаю.
Щоб тільки бавитись? Дивак!»
«Дітей не знайдеш і сама погинеш».
«Знайду!..»
Зметнула блискавка, ударив грім —
І де гордливець дівсь по тім —
Хтозна. А Чайку кинуло в долину...
Засипана піском
Десь на чужім незнаним полі,
Прикривши зараненим крилом,
Закляклі, охололі
Чужі обігрівала пташенята...

Бо — мати.
Бо що їй хизування в бурелом!

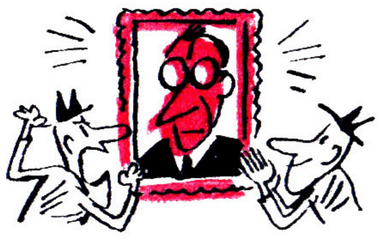

СЕКРЕТ

Петро Семенович — душа був чоловік,
Улюбленець і друзів, і сусідів...
Та от все повернулось в інший бік:
Улюбленця вже дехто зненавидів,
Мовляв, зазнався він, і кирпу гне,
Він себелюб, негарна він людина...
Це за живе взяло мене:
А дай дізнаюсь, що тут за причина?
Зайшов. Дивлюсь: ніякої в нім зміни...
Так чим же він сусідам завинив?
Аж, врешті-решт, я той секрет розкрив,
Та, врешті-решт, і не було секрету:
Петро Семенович великий винахід зробив,
І хвалено його по всіх газетах!..

ПРИТЧА ПРО РЯТІВНИКА

Тонув раз бідак у розбурханім морі.
«Рятуйте, рятуйте!» — гукав він у горі.

Тягло його виром нестримно на дно,
Де спрути і скати, де мул і багно.

Де сонце не світить, не квітнуть жоржини,
Де морок і тьма, і німа холодина...

«Рятуйте, рятуйте!» — сердега волав.
Ніхто не озвався, не кинувся вплав.

І взяв неборак сам себе за волосся
І — вірте, не вірте, а диво стряслося!

Із виру він сам себе витяг нараз
І виніс на берег, і сам себе спас!

. . . . . .

Ви вірите притчі? Я вірю. Так само
Було ж це й зі мною. Їй-богу. А з вами?

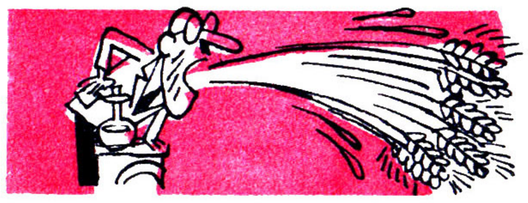

ДІДОВА АГРОНОМІЯ

Спитав Синок у Батька-агронома:
«А де найкраще родить хліб?»
«Це, Синку, річ давно і всім відома,
Це знає навіть і твій Дід».
«А все ж? Бо нас таке спитали в школі».
«Там, де чорнозем є, наука й щирий піт,
Де сніг затримують на полі,
Де...»
Тут старий не витримав: «А от і ніт!»
«Як «ніт»? «А так. Не знаєш ти та й годі».
«То що ж би я йому сказав:
Там, де поклони б'ють і господу й природі?»
Єхидно Агроном іще й додав:
«Або на Полюсі, в пустелях десь на дюнах?!»
«Як родить там — не знаю я. Не согрішу.
А в нашому колгоспі де — скажу:
Найкраще родить... на трибунах!»

До Діда Внуку прислухатися не слід:
Від-ста-лий дуже Дід!

ТЕРЕН

Убрався Пес у реп'яхи,
Як інший у гріхи
Або в борги,—
Блищали тільки очі...
Усяк над ним регоче,
А Псові не сміхи́:
Господар бачити його не хоче.
А раз із двору так нагнав,
Що бідний Цезар, позабувши «гав»,
У тернику аж, за городом, опинився:
На пузі повз, поміж колюччям вився,
Геть боки й спину обжалив
(Бодай Господар був би жив!),
Кінець кінцем десь на галяві зупинився.
Віддихавсь. Гавкнув. Оглядівся і — ти ба! —
З такого перестрашшя
Де й ділись реп'яхи, ота ганьба?!
Скінчилось горопашшя!
Тепер наш Цезар — не дурна губа! —
Усіх повчає при нагоді:
«Що ж, терен на дорозі теж в пригоді!»

Пошився у моралісти вроді.

БИРКА

(БАЙКА-ЖАРТ)

Не лиш товару, а й людині
Які налички не чіпляй,
Коли не те — не те і край!

—

В село із міста на машині
(Із помпою, із шиком — наших знай!)
Приїхав Син. Подія, річ ясна, в родині.
Гріха нема: і чарочку подай.
Такого побажати б і чужій дитині:
Що скажеш тут —
Микола скінчив інститут!
Хто, хто, а Мати аж сія, аж мов на крилах,
Не зна, де й посадить, який подать обід.
На радощах і слізку аж пустила...
Сміх, жарти в хаті. Не радів один лиш Дід.
Мовчав, мовчав та й мовив напослід:
«Не допоміг, я бачу, й інститут Миколі.
Яким він був ще тут, у школі,
Таким і повернувся... На мозку — ні мозолі.
І вчитися було не слід!»
Розсердивсь Батько. Аж стенулась Мати:
«То що ж, виходить — дурень мій Синок?
І вам не гріх таке казати, Тату?!
А гляньте: ромбик ось — на піджаці значок!
Хто стане дурневі його давати?!»
А Дід своє: «Дарма, дарма!
Ти б, замість батька рідного перепиняти,
Подумала сама:
Раз він, аби вчепить собі ту бирку,
Продер на дорогім такім костюмі дірку,—
Уже ума
Нема!»

Хоч декому, можливо, буде й гірко, —
Скажіть по-щирості мені:
Дід має рацію чи ні?

МОДЕРНІСТИЧНА БАЙКА

Є такий на світі — Я.
Є на світі і Не-Я.
Хочу гарно жити Я,
Хоче того і Не-Я.
Бід немало маю Я,
Біди має і Не-Я.
В чому ж річ? Адже Не-Я
Хоче жити, як і Я;
І в той час — клянусь! — і Я
Хочу жити, як Не-Я?
В чому ж річ? — скажи Не-Я.
В чому річ— не знаю я.
І сказав мені Не-Я:
«Дивний ти, їй-богу, Я —
Є ще ж в світі, знаю я,
Й... Ми-не-Ми-і-Я-не-Я!»

Христо ПЕЛІТЕВ

ІНСПЕКЦІЯ

ГУМОРЕСКА

О п'ятій годині ранку генерал-майор зайшов на кухню. За три кроки від нього виструнчились командир полку, черговий полку, господарник і черговий по кухні.

Генерал ретельно оглянув казани, посуд, водогін, вікна, стелю. Залишився задоволений:

— Браво, полковнику! Браво!

Потай від генерала командир полку підморгнув господарнику, той — черговому по полку, черговий поплескав по плечу чергового по кухні. Він, у свою чергу, передав «браво» кухарю.

— А тепер не завадило б і покуштувати чого-небудь...

Кухар подав генералу тарілку супу і ложку.

Генерал сьорбнув, але не проковтнув. У ту ж мить у нього надулись щоки, наїжачились вуса. Генерал підвівся і кинувся до бачка із сміттям.

Командир полку знищив поглядом господарника, той — чергового полку, він, у свою чергу, залізно стиснув лікоть чергового по кухні. Черговий по кухні пообіцяв рясні сльози кухареві.

— Чудова страва! — обернувся до присутніх генерал. — Смачно і поживно. На жаль, не можна мені їсти лютеницю *, лікарі заборонили. Маю виразку шлунку. Вітаю, молодці!

Нишком від генерала командир полку потис руку господарнику, той запросив чергового полку на обід, черговий кинув лагідний погляд на чергового по кухні. Останній поплескав кухаря по плечу і пообіцяв два дні гарнізонної відпустки.

Переклала з болгарської Валентина СМИРНОВА.

* Національна страва болгар.

ВСЕМОГУТНЯ КОЗА

Живе собі в баби Теклі коза.

Звичайнісінька, на перший погляд, коза із торбою на вим'ї та реп'яхами в шерсті, а ще з замурзаними рогами й лобом, бо має вона неспокійну вдачу. Не раз тими замурзаними рогами штовхає коза й бабу Теклю, за що господарка штурха її ногою або люто шмагає хворостиною.

Ех, коли б знала баба Текля, яка в неї знаменита коза, то нізащо не підняла б на неї руки.

А силу коза має таки неабияку. Ось послухайте.

Кожного року повесні голова Карачиївської сільської Ради Віньковецького району В. П. Кохан бере під особистий контроль підготовку до озеленення села. А взявши, питає:

— З барабана павутиння витерли, щоб було з музикою?

— Витерли.

— І на матерії написали: «Природа — наш друг!»?

— Написали.

— Ви ж дивіться, щоб у кінці був знак оклику, справа це важлива.

— Та поставили.

В намічений день б'ють у барабан, виносять транспарант із знаком оклику справа, виходять з лопатами колгоспники, школярі, вчителі. Садять дерева, а потім під барабанний туш розходяться по домівках.

Дослухається до нього коза й веселішає: її сухостійний період закінчується, починається привільне життя. Повагом виходить вона з хліва й спокійно йде до щойно посаджених дерев. Чухрає, не поспішаючи, бо знає, що на літо їх цілком вистачить. Смакує листям на вулицях і навіть у парку, що біля самісінької сільради. Навідується й до колгоспного лісу, допомагає правлінню артілі робити там галявини.

Бойова коза час від часу робить сміливі набіги й на довколишні села — Фащіївку, Грем'ячку, Великий Олександрів та Охрімівку, де залишає по собі довгу пам'ять. Щороку там під барабанний бій озеленюють одні й ті ж площі, хоча, якщо повірити звітам, у селах дерева й чагарники вже мусять рости навіть на дахах будинків.

Думаєте, всемогутня коза владарює лише у Віньковецькому районі? Якби ж то! А то останнім часом її бачили і в Ярмолинецькому, і в Дунаєвецькому, де невтомна мандрівниця оперативно знищила не один гектар лісосмуг і парків. Наступного року їх, безперечно, поновлять під час чергової кампанії.

І поки місцеві керівники звітують про успішне цьогорічне озеленення сіл, коза баби Теклі теж не дрімає. Вона вже готова до наступного сезону — привела собі на підмогу троє козенят.

Б. ПОЛІЩУК.

Хмельницька область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А зараз я вам розповім про наші досягнення у сфері обслуговування.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Пам'ятай: будеш курити,— помреш від сухот.

ВИ—НАМ, МИ—ВАМ!

ТА НЕ ТАК ВАМ, ЯК ОТИМ, КОТРІ ПРИВЕЛИ ВАС ДО НАС.

Громадянинові ГАРБАРІ.

Ви пишете: у с. Букварі Олександрівського району Кіровоградської області протягом останніх трьох місяців погано працює радіо. Ми вже крутимо свої динаміки і так і сяк, а вони тільки шиплять.

Не там крутите. Підкрутіть своїх районних радіофікаторів.

Громадянинові КРУШИНСЬКОМУ.

Ви скаржитесь, що в селі Креничах Обухівського району Київської області завалилася криниця і ніде води набрати.

За лопати, хлопці, за лопати! Дядя за вас криниці не відремонтує.

Громадянці ДОВГОЛАП, Деркачівський район Харківської області.

Ви просите намалювати карикатури на керівників «Харкомунтрансу», які влаштували звалище сміття і харчових покидьків в урочищі Веселий Яр, біля села Пересічного.

Діла не буде, шановна гр. Довголап. Якщо керівники «Харкомунтрансу» обрали місце з такою веселою назвою під звалище, — значить, люди вони з гумором. А на своїх рука не піднімається...

Громадянинові ПРОБИЙГОЛОВІ.

Ви пишете: «Лишень за те, що я вдарив продавця крамниці пивною кружкою по обличчю, народний суд приліпив мені 15 діб одсидки. Вважаю рішення нарсуду зовсім неправильним».

Ми цілком з вами згодні. Мало вам «приліпили».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Видиму і невидиму торгівлю було запроваджено у магазині с. Василівки Лебединського району Сумської області завідуючим магазином т. Іваненком. Звичайні товари завідуючий викладав на полицях і відкрито їх продавав. А товари, що користуються підвищеним попитом, Іваненко приховував від ока людського. Такі товари продавалися невидимо і не всім, а тільки родичам та приятелям.

Але помітили люди і ту невидиму торгівлю та й написали про це у «Перці» № 13 під рубрикою «Ви — нам, ми — вам!»

Голова Лебединського районного комітету народного контролю т. Діденко повідомив, що ці факти підтвердились. За порушення правил торгівлі завідуючого магазином Іваненка А. Н. з роботи знято.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

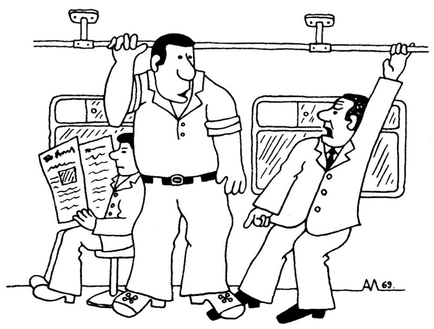

— Ви стоїте на моїй нозі!
— Не хвилюйтесь, я зараз виходжу.

«Відкрити до закінчення...»

Виконком засідав. З матеріалів, які лежали перед членами виконкому, було видно, що в центрі райцентру грубо порушується закон. Порушується не рік і не два. І навіть не три. Матеріали переконливо закликали високу адміністрацію покласти край багаторічному беззаконню. Їх складали високоерудовані фахівці — санітарні лікарі й держводінспектори. Та й без них кожен член виконкому тут, на засіданні, терпів од беззаконня. У розчинені вікна вітер гнав густий важкий дух, і всі сиділи з затуленими носами.

Нарешті хтось не витримав і вніс позачергову пропозицію: щільно зачинити вікна. Її прийняли одноголосно. Вікна зачинили наглухо. У залі посвіжішало. Носам стало легше. Члени виконкому поховали носовички і приступили до ділової частини.

І тут сталося те, чого не чекали ні високоерудовані автори матеріалів про порушення, ні самі порушники закону. Після того, як оратори гнівними словами спопелили порушників, пришили їх до ганебного стовпа, виконком прийняв рішення... узаконити беззаконня.

Це відбувалося на Миколаївщині.

Засідав виконком Березнігуватської райради. Вів засідання сам голова райвиконкому т. Черевань. Розглядалися матеріали санепідстанції та державної водної інспекції Південно-Бузького басейну про Березнігуватський сирзавод. Губителі природи з дирекції заводу протягом багатьох років злісно порушували Закон про охорону природи. Це підприємство не має ніяких очисних споруд. Усі свої відходи воно скидає примітивною каналізацією у річку Висунь.

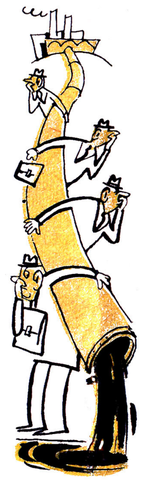

Санепідеміологи й держводінспекція вимагали закрити каналізацію. А виконком зробив навпаки: узаконив тимчасову «отруювальну установку», зробив її постійнодіючою. Так і записав у своєму рішенні № 176:

«Надати дозвіл сирзаводу тимчасово відкрити каналізацію, до закінчення будівництва типової каналізації».

А коли ж збудують типову?

Глава заводських губителів природи директор П. І. Долгов сказав, що почнуть її будувати в 1970 р. (коли точно, він не знає). А коли закінчать?! У рішенні ж сказано: «відкрити до закінчення»!.. Кінець іще не розпочатого будівництва губиться поки що в далекій перспективі.

А губителі природи у Березнігуватому святкують перемогу. Чинність Закону про охорону природи припинено тут на невизначений строк.

Г. КРУТИЙ.

ЗАЙВІ ДРІБНИЦІ

Близькі до сім'ї Степанських розповідають, що Надія Миколаївна — дуже ощадлива людина. Навіть занадто. Кажуть, що заради економії сімейного бюджету вона не дозволяє собі навіть в екстренних випадках проїхатись на таксі.

Цілком протилежної думки про свого головного лікаря — ту ж таки Надію Миколаївну Степанську — працівники Крижопільської районної лікарні. Вони вважають, що їх керівник не шкодує грошей, а сипле їх, як полову: і наліво, і направо. Не свої, звичайно, а державні.

Захотілося, приміром, Надії Миколаївні, щоб шанована нею комірниця лікарні Г. С. Крохмалюк одержувала більше, ніж їй належить. Раз-два — і зробила! Деякі заслуги у комірниці, правда, є. Ніхто не вміє так, як вона, за рахунок хворих створювати лишки продуктів. Вона спритно списує на харчування сметану, якої не було ні в коморі, ні на кухні, ні на столах у хворих. А останнім часом вона добилася визначного досягнення — пустила «наліво» два центнери м'яса, півцентнера масла, стільки ж олії, сімнадцять тисяч яєць та багато інших продуктів. Як же не платити такому ділку «зайву» державну копійку!

І не лише комірницю пригріла щедра за державний рахунок Надія Миколаївна. Багатьом любимчикам своїм — медичним сестрам та лікарям вона наділила по півтори ставки. І себе не забула.

Не забула Надія Миколаївна й про хворих. Вона забезпечила їх різним інвентарем. На багато тисяч карбованців. Тут і м'ясорубки, і електрокип'ятильники, і різні шафи, й столи. Щоправда, все це на лікувальний процес не впливає, бо в принципі нікому не потрібне. Але ж зате у звітах звучить солідно й масштабно.

У тих же звітах, однак, Надія Миколаївна нічого не говорила про те, що ощасливлені металевим та дерев'яним інвентарем хворі змушені натягати на себе обдерті сорочки, спати без матраців, подушок і простирадл, бо їх у лікарні ой як не вистачає! Але якщо добре подумати, то головного лікаря можна зрозуміти: не треба вдаватися у зайві дрібниці. Зайві дрібниці краще тримати при собі й у звітах не показувати. Навіщо виносити сміття з хати...

Т. ПІДКОВА.

Вінницька область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

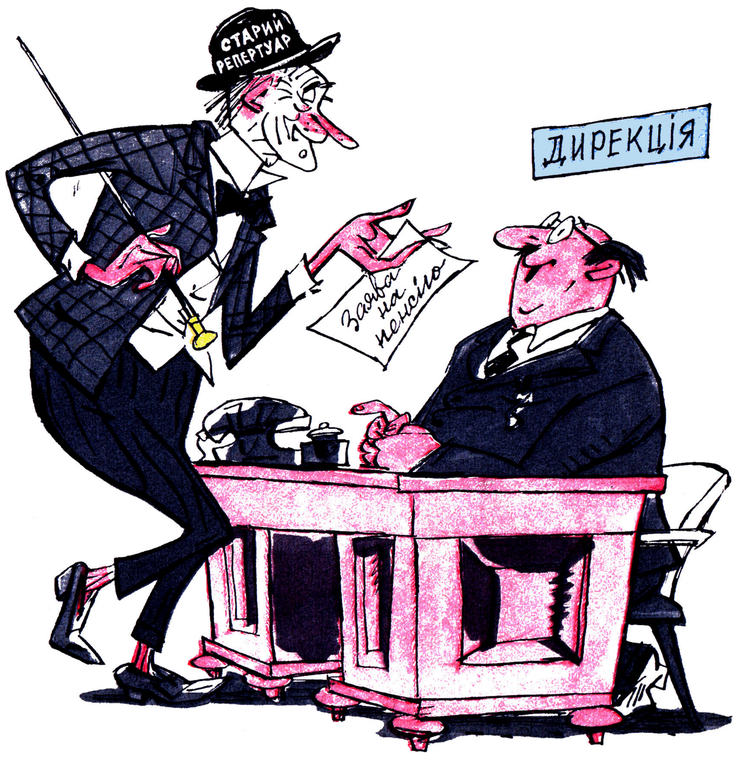

— Що ви, діду?! Яка пенсія? Ви ще на периферії попрацюєте!

Мал. М. ЛИТВИНА (м. Харків)

І тут підійшов Кіндзюліс...

Розмовляють двоє мужчин:

— Коли розведешся з дружиною, втратиш 25 процентів зарплати.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— А житимеш з нею — віддаватимеш усю.

* * *

— Чому вчитель, коли ставить трійку, задумується?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Три пише, а два в умі.

* * *

Одна жінка скаржиться іншій:

— Мій чоловік п'є, як корова.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Якби він пив, як корова, то напився б за десять хвилин.

— Знаєш, інколи в мені прокидається звір.

— Не розумію!

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Зрозумієш, коли над вами житиме музикант.

* * *

— Яка жінка завжди знає, де її чоловік?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Вдова.

* * *

— Ти знаєш, коли я грав на саксофоні, сусіда вибив каменем шибку.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Дурний! Тепер він чутиме ще краще...

З литовської переклав Григорій ДЕМЕНОК.

м. Вільнюс.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Він вирвав у мене три здорових зуби!
— Нічого дивного — він у нас ще тільки практикується.

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

Мал. И. КОГАНА

Бетховен: — Дякуй долі, що я глухий...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли над «Сумсільбудом» згустилися хмари (за 1968 рік трест завдав державі збитків на 465 тисяч крб.), там вдарили на сполох і спішно створили економічну лабораторію. Керівникові лабораторії Толстокору М. Я. була дана категорична вказівка: «Дерзайте! На вас вся надія!».

Заклик повис у повітрі. Лабораторія, збагатившись кількома чорнильними приборами і рахівницями, пішла у глибоке підпілля. Про її діяльність ніхто нічого так і не взнав.

Про це йшлося у фейлетоні «Позичте мільйон» («Перець» № 13).

Як повідомив керуючий трестом «Сумсільбуд» т. Кузьменко, ці факти справді мали місце. Тепер становище виправляється. За перше півріччя 1969 року трест дав прибутку 51 тис. крб. Начальник економічної лабораторії Толстокор з посади звільнений. Лабораторію укомплектовано кваліфікованими працівниками.

БЛАКИТНООКИЙ АНГЕЛ

ГУМОРЕСКА

Його послали в мій відділ. Практикант як практикант: ввічливий, ретельний. Даєш йому завдання — уважно вислухає і, усміхнувшись синіми, аж прозорими очима, йде виконувати.

Дівчата-креслярки називали його «ангелом». Називав подумки і я його так, поки не позичив карбованця...

Того дня в трест прийшла касирка продавати квитки на футбол. У Льоні, — а практиканта звуть Льонею,— не було при собі грошей, і я позичив йому карбованець.

Ранком заходжу в креслярську кімнату, взяти якийсь довідник. Аж Льоня угледів мене, вискочив із-за своєї дошки і винувато бельмоче:

— Пробачте, Володимире Андрійовичу! Забув прихопити з дому карбованця... Завтра обов'язково віддам!..

— Та що ви,— відмахнувся я, — було б чого турбуватися!

Назавтра Борис Павлович, наш керуючий, викликав до себе весь інженерно-технічний персонал тресту. Поки розміщалися в кабінеті, стишено перемовлялись і віталися один з одним, раптом дав про себе знать мій боржник. Він ляпнув себе по лобі і розпачливо зойкнув:

— Ну, треба ж таке! І сьогодні забув... Карбованця вам, Володимире Андрійовичу! Пробачте,— нахилився він до мене,— не маю при собі ані копієчки — хоч кишені виверніть!..

Борис Павлович зиркнув на мене поверх окулярів так, наче я справді намірився робити обшук у кишенях працівника його тресту...

Я почервонів...

У неділю в нас був культпохід на «Тараса Бульбу».

Під час антракту, стоїмо — я з своєю дружиною, а керуючий та головний інженер — із своїми. Дами ласують цукерками, а ми обговорюємо, який Андрій кращий: чи сьогоднішній, чи той, що співав минулого року й нині вже пішов на пенсію...

Аж гульк — із-за колони виткнувся практикант і до нас простує. А за ним і дівчина якась. Глянув я на них, і під колінами в мене щось засмикало...

На те воно й вийшло.

Бере Льоня в дівчини сумочку, виймає з неї троячку і простягає мені.

— Вибачте, Володимире Андрійовичу, дрібніших немає, то чи не дасте два карбованці здачі?.. Оце, Люсю,— повертає він до дівчини світлонебесні очиці,— той інженер, про якого я говорив. Йому треба карбованець...

Борис Павлович — за свою половину і мерщій до партеру. Головний інженер — теж. Схопив і я дружину за лікоть, аж цукерки розсипалися, і ходу в зал, бо, бачу, нахилився «ангел» і збирає з підлоги ті цукерки — ще, дивись, дожене й віддаватиме!..

У понеділок Борис Павлович стрів мене в коридорі, зупинив і ніяково знизав плечима:

— Ви, той... із свого підлеглого, з практиканта отого хабарі берете чи що? Чого він вам по карбованцю щодня?..

Саме в цю мить до нас підлетів мій боржник.

— Візьміть, Володимире Андрійовичу,— щасливо ошкірився він,— карбованця, осьо, нате!

Борис Павлович круто повернувся і рішуче попрямував до себе. Його потилиця — буряковіша за буряк — зникла в кабінеті.

А я стискав у руці карбованця і розлючено дивився в ідіотсько-щирі блакитні очі практиканта Льоні...

Іван НЕМИРОВИЧ.

Що нам розповів Гордій Вареник

МУЗЕЙНА РІДКІСТЬ

З відрядження до Чернігівської області наш позаштатний кореспондент повернувся, як то кажуть, не в формі. Він дуже схуд і від того ніби аж поменшав.

— Що стряслося, товаришу Вареник?

— На сухарях і холодній воді перебивався. Скрізь, куди не закидали службові справи — у Ніжині, Бахмачі, Сосниці, Коропі, Новгороді-Сіверському, Прилуках і навіть самому обласному центрі.

— Невже на Чернігівщині перевелися харчувальні заклади? — отетеріло витріщили ми очі.

— Вони то не перевелися. Але в них не готують моєї улюбленої їжі. Полюбляю ж я не в'юнів з хріном, не судака з грибами, не курку смажену з галушками, не коржі з маком та медом і не вареники по-житомирському, а різні страви з дієтичного кролячого м'яса. Того самого м'яса, що містить мінімальну кількість холестерину й тим застраховує людський організм від серцево-судинних захворювань. Приміром, дуже люблю кролячу печеню, шніцель, біфштекс, котлети. Юшку — теж. Особливо коли її спеціями в правильній пропорції приправляють. Я вже не кажу про нашпигованого кроля. Салом та часником. І не кажу про паштет із кролячої печінки, котрого хто не скуштує, то неодмінно пальчики обсмоктує.

— То ви ж, певно, поцікавились, чому тих страв не готують?

— Звичайно. Нема з чого готувати. Кролі зникли. Дізнавшись про це, я пройнявся нестримним бажанням докопатися до причини їх зникнення. З цією метою подався в обласне управління сільського господарства, покликане, як відомо, активно сприяти розвиткові усіх без винятку галузей тваринництва. Розговорився з спеціалістами. Були, розповіли вони, колись кролі. Хмарами по чернігівських угіддях ходили. А тепер не стало. З двохсот кролеферм залишилось... дві. Причина одна: випустили кролівництво з рук і повернулися до нього спиною.

Потім я наніс візит заступникові начальника управління по тваринництву Г. Д. Лантуху. Григорій Денисович заохкав і заахкав: тяжкопретяжко, мовляв, змусити голів колгоспів, директорів радгоспів повернутися обличчям до вигідної галузі, що дає не тільки м'ясо, а й хутро для легкої промисловості. На питання ж: «А чому господарства свого часу відвернулися од цієї галузі?» — Григорій Денисович загадково промовчав.

З управління спрямував свої стопи в облспоживспілку, яка теж причетна до розведення кролів. Кооператори повинні, наприклад, всіляко заохочувати індивідуальний сектор — кролівників-любителів. І вони, як з'ясувалося, заохочують. Та так блискуче, що в індивідуальному секторі кролів по пальцях можна перелічити. У цій установі я викопав ще одну деталь: створені в заготконторах кролеферми зникли так само, як і в колгоспах та радгоспах.

Тепер ясно, чому я на сухарях і холодній воді перебивався? Бо на Чернігівщині кріль став рідкісним «птахом».

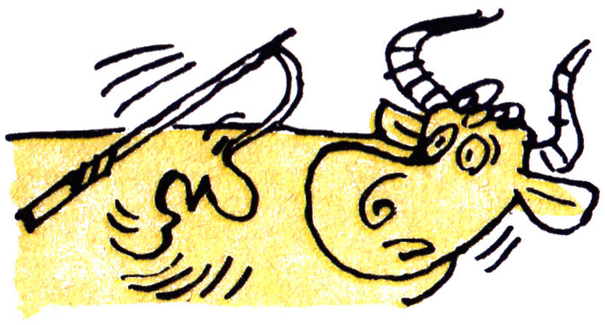

БАТІГ І ВІЛ

Батіг якось звернувся до Вола:
— Тобі ніколи не зроблю я зла,
Клянусь, Рябий, що поки житиму
Тебе, рябенького, лю... битиму!

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
м. Сарни
Ровенської області

ЩОБ НЕ ПОМИЛИТИСЯ

Петро одного разу помилився
І замість пива гасом похмелився.
Так після того кожен раз
Він нюхає тепер і квас.

ПРО ВСЯК ВИПАДОК

Іван по телефону розмовляє
І хусточкою трубку прикриває,
Бо співрозмовник чхає і охрип.
(Коли б не грип).

НЕПОКІРНИМ ЛЕГШЕ

Покірних сто раз на день лають
Та на мозолі наступають,
А непокірним легше: раз —
Про звільнення наказ.

Ігор ГУРКІВСЬКИЙ.
м. Суми.

НОГИ НАКЛЕПНИКА

Вони тоді лиш витягнуться
край дороги,
Як всі на світі обіб'ють пороги.

ЯЗИК БАЗІКИ

О, скільки б з нього користі було,
Якби служив за... помело!

Анатолій КЛИЧКОВ.
м. Горлівка.

Сатиричні мініатюри

«ГЕНІЙ»

Збагнув всього дві рими: бути-чути,
А дума, що у нього хист і злет,
І в Спілці вже його не обминути,
Усім рекомендується:
— Поет...

ПАРАДОКС

Сяк-так він рідну мову знає,
А з десяти перекладає

Петро ГОРЕЦЬКИЙ.

ЧИЯ ЗАСЛУГА!

Футбольна команда із нашого двору
пішла, як то кажуть, упевнено вгору.
— Моя це заслуга, — говорить Роман,—
Тарас лише тренер, а я — капітан!
— Моя! — обізвалось біляве хлопча,—
бо я ж надував вам насосом м'яча.

Юр. УСЕНКО.

ПРОЩАННЯ

(За народними мотивами)

Із сім'єю господаря
Гість прощався мило.
— До побачення, Настусю,
Будь здоров, Кириле.

На добраніч вам, Марино,
І тобі, Одарко.
— Як, оце уже й додому? —
Каже господарка.

Та ще ж сонечко не сіло.
Гість всміхнувся: — Знаю.
Попрощаюсь, поки лиця
Ваші розрізняю...

ОТ ЗАГАДКА!

П'яничка транспортників лає,
Та носом знай собі клює.
— Я д-дві г-години жду трамвая.
Скажіте, де він в чорта є?

Хтось посміхнувся: — Що ж, буває.
То все горілочка — тума.
— Ти, чоловіче, ждеш трамвая?
А тут же й рейок, глянь, нема.

Олександр КЛИМІША.
м. Ічня
Чернігівської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

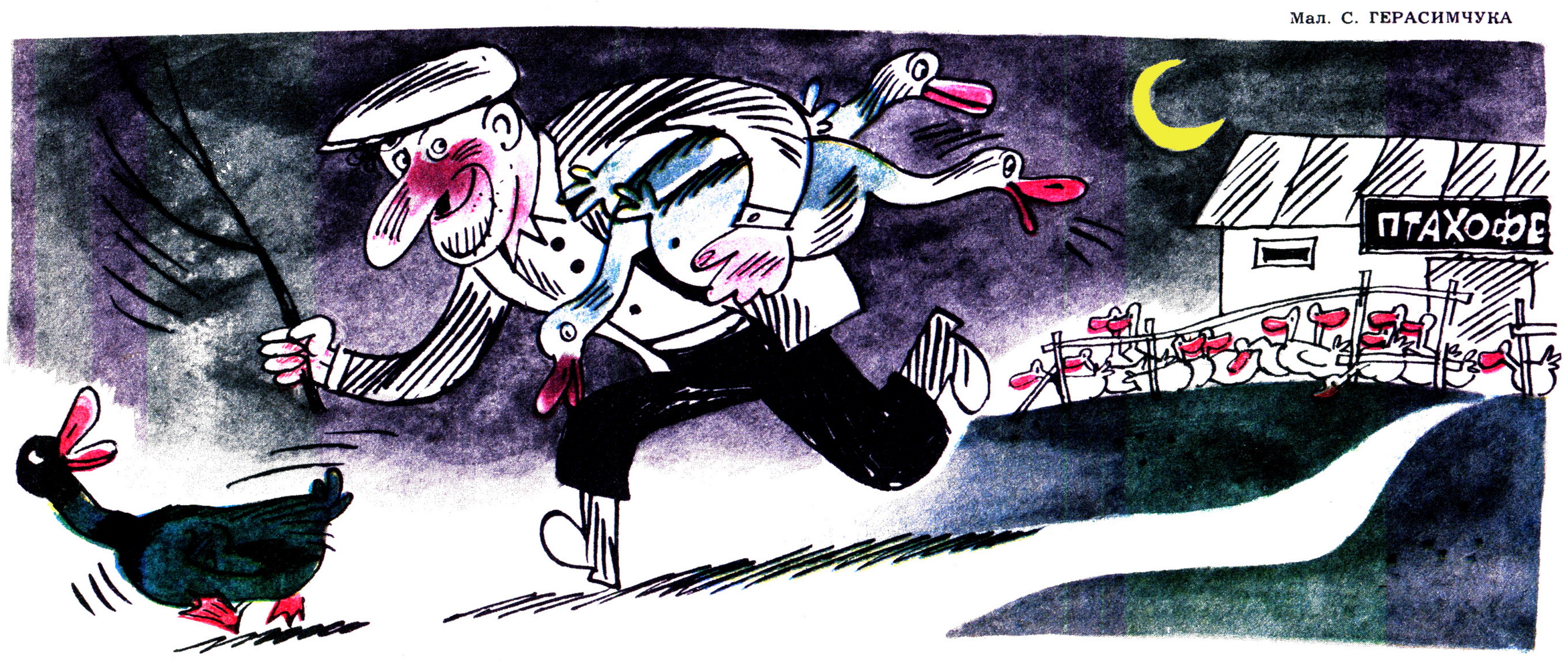

— Іди, іди, селезню, додому...

Аркадій АВЕРЧЕНКО

СПЕЦІАЛІСТ

Я не сказав би, що він бездарний. Але у нього кожної хвилини було стільки дивного, дикого натхнення, що це пригнічувало і наводило на всіх жах... До всього, він — добрий, і це було зовсім кепсько. Прислужливий, уважний — і це наполовину вкорочувало вік його ближнім.

Доти, доки я не скористався його послугами, я схиляв чоло перед цією людиною. Усатов все знав, все міг і на тих, що потрапляли в скрутне становище і сумнівалися, дивився з почуттям прихованого презирства і жалю.

Одного разу я сказав:

— Така халепа! Перукарні вже зачинені, а мені б треба поголитися...

Усатов здивовано глянув на мене.

— А ти поголись сам.

— Я не вмію.

— Що ти кажеш?! Така дрібниця. Хочеш, я тебе поголю.

— А ти... вмієш?

— Я?

Усатов посміхнувся так, що мені стало соромно.

— Тоді, будь ласка.

Я приніс бритву, простирадло і сказав:

— Зараз принесу мило і воду.

Усатов знизав плечима.

— Мило — забобони. Перукарі, як авгури, роблять те, у що самі не вірять. Я поголю тебе без мила!

— Але це, мабуть, боляче.

Усатов презирливо посміхнувся.

— Сідай.

Я сів і скосивши око, сказав:

— Бритву треба тримати не за лезо, а за черенок.

— Добре. Зрештою, це не так важливо. Сиди тихо.

— Ой, — закричав я.

— Нічого. Це шкіра не звикла.

— Милий мій, — сумно зауважив я. — Ти її здереш перш, ніж вона звикне. Крім того, у мене по підборіддю щось тече.

— Це кров, — заспокоїв він. — Ми тут залишимо, поки підсохне, а візьмемось з другого боку.

Він ретельно заходився голити другу щоку. Я застогнав.

— Ти завжди стогнеш, коли голишся? — співчутливо поцікавився він.

— Ні, але я не відчуваю вуха.

— Гм... Я, здається, трошки його зачепив. А втім, ми вухо зараз заклеїмо... Ти диви, що це... У тебе вус відпав.

— Як відпав?

— Я його тільки зачепив, а він і відпав. Знаєш, у тебе бритва занадто гостра...

— Хіба це погано?

— Ага. В перукарів це вважається небезпечним.

— Тоді, — несміливо попрохав я. — Може, відкладемо до іншого разу?

— Як хочеш. Чи не бажаєш, до речі, підстригтися?

Він вийняв ножниці для нігтів. Я ввічливо, але рішуче, відмовився.

Одного вечора він сидів у нас і показував дружині якийсь незвичайний, подвійний шов, від якого матерія рвалася слідом за голкою.

— Любий, — сказала мені дружина. — Добре, що я згадала: запроси настроювача для піаніно. Воно страшенно розладнане.

Усатов сплеснув руками.

— Чого ж ви мовчите! Господи... Чи варто витрачатися на настроювача, коли я...

— Невже ви можете? — зраділа дружина.

— Господи! Маленьке напруження слуху...

— Але ж у тебе немає ключа, — заперечив я.

— Дрібниці! Можна щипчиками для цукру.

Він озброївся щипчиками і, підійшовши до піаніно, загилив кулаком по високих нотах. Піаніно зойкнуло.

— Правий бік кульгає! Треба його підтягти.

Він став підтягувати, але помилково не правий, а лівий бік, тому я визнав за потрібне звернути його увагу на цю помилку.

— Хіба? А, дурниці. Тоді я правий бік підтягну сантиметрів на два ще вище.

Він довго вовтузився, грюкаючи по піаніно кулаками, притискав до деки вухо так сильно, що навіть пом'яв його, а потім для чогось довго обмацував педаль. Після всього витер піт з чола і заклопотано запитав:

— Скажи, друже... Чорні тобі теж підгвинтити?

— Що, чорні? — не зрозумів я.

— Чорні клавіші. Якщо вони тобі потрібні, то скажи. Їх, до речі, мало.

Я взяв з його рук щипчики і сухо сказав:

— Ні, не треба.

— Чому ж? Я завжди радий зробити маленьку дружню послугу.

Я відмовився. Мені ледве вдалося погасити його енергію. Сам він вважав цей день не втраченим, тому що йому вдалося вгвинтити лампову горілку в резервуар і вивести камфорою пляму з оксамитової скатерки.

Якось він влетів до мене і ще з порога закричав:

— До тебе не дозвонишся!

— Дзвоника хтось обірвав. От покличу монтера і заведу електричний.

— Друже! І ти це кажеш мені? Мені, котрий народжений електротехніком? Хто ж тобі проведе дзвоника, як не я...

На його очах блищали сльози щирої радості.

— Усатов, — похмуро сказав я. — Ти мене голив — і я після цього запрошував двох лікарів. Настроював піаніно, — мені довелося звати настроювача, столяра і полірувальника.

— Ти звав полірувальника?! Друже! Ти б міг сказати мені, і я б...

Він вже скинув сюртук і, не слухаючи моїх заперечень, засукував рукави.

— Глашо! Піди купи тридцять аршинів дроту. Іване, біжи в електротехнічний магазин, що на розі і купи пару кнопок і дзвоників подвійного тиску.

Оскільки я сам нічого не розумів у техніці, то дивний термін «дзвоник подвійного тиску» викликав у мені деяку надію, що електротехніка саме те, що можна довірити моєму старому другові.

Можливо, — подумав я, — що саме в цьому він і спеціаліст. Але коли принесли дріт, я недовірливо запитав спеціаліста:

— Слухай. А він же не ізольований.

— Від чого? — з насмішкуватим жалем запитав Усатов.

— Що — від чого?

— Від чого не ізольований?

— Ні від чого! Сам від себе.

— А для чого це тобі треба?

Дійсно великої потреби в цьому я не відчував тому дав йому можливість діяти.

— Дірку в дверях ми вже маємо. Треба лише протягти дріт, прив'язати до нього кнопку, а потім прибити на кухні дзвоника. Бачиш, як просто.

— А де ж у тебе елементи?

— Які елементи?

— Але ж без елементів дзвоник дзвонити не буде!

— А якщо я натисну на кнопку сильніше?

— Ти можеш битися об неї головою. Дзвоник буде мовчати, як старий капець.

Він задумався.

— Кидай дріт, — сказав я. — Ходімо обідати.

Йому все ж таки було шкода розлучатися з дзвоником. Він прив'язався до цього нескладного інструмента з усім палом своєї поривчастої, дикої душі.

— Я візьму його з собою, — заявив він. — Мабуть з цього можна ще щось зробити.

Дещо йому і справді вдалося зробити. Він прив'язав дзвоника до висячої лампи, відірвав цю лампу від стелі і безпосередньо обварив супом мого маленького синка.

Нещодавно в одній компанії мені вдалося підслухати розмову Усатого з худою, костистою старушенцією, хворобливого вигляду.

— Ви кажете, що лікарі не можуть вигнати ваш застарілий ревматизм? Я не дивуюсь... На жаль, медицина тепер — синонім знахарства.

— Що ви кажете!

— Запевняю вас. Вам треба було звернутися до мене. Кращого спеціаліста по ревматизму ви не знайдете.

— Поможіть, голубчику...

— О-о... мушу вам сказати, що лікування — дрібниці. Щоденно ванна з теплої води... градусів так 45—50. Вранці і ввечері по чайній ложці брауншвейської зелені на кістковому наварі... або ще краще по два порошки ціанистого калію... так кілограмів по чотири. Перед обідом прогулянка — так три-чотири квадратні версти, а ввечері вприскування нафталіну. Запевняю, що через тиждень вас важко буде впізнати!..

Переклав з російської
М. БІЛКУН.

ЛИС-РИБАЛКА

Лис від ранку на ріці,
Їсть очима поплавці.
Тільки саджавка пуста —
Ні луски, ані хвоста!

Хитрий Лис міркує так:
«На безриб'ї добре й рак.
Уловлю десяток раків
І поснідаю усмак».

— Клюйте, раки,
на гачки, —
Дуже добрі черв'ячки!..

А вони йому з ріки:
— Не такі ми диваки!

Ол. ПАРХОМЕНКО.

ДІД І КІТ

— Чом, — допитувавсь Павлусь, —
Котик з дідом дружить?
— А тому, що, як дідусь,
Він старенький дуже.

— Ні, бабусю, молодий,
Я це добре знаю,
Бо такої бороди,
Як дідусь, не має.

Аркадій МУЗИЧУК.

ПРОЧИТАЙТЕ, ГОРОБЧИКИ

Сашко впіймав у хліві горобця і, збуджений, вискочив у двір:

— Киць, киць!..

— Що ти надумав? — злякано запитала Оленка.

— А от що!.. — вигукнув Сашко і щосили вдарив горобцем об землю. Кіт підхопив здобич і щез у садку.

Довго й невтішно плакала Оленка. Тоді знайшла аркушик паперу, написала великими кривулястими літерами: «Горобці! Не літайте у цей двір. Тут живе злий хлопчик».

І наклеїла папірець на дерево.

Л. ШИЯН.

БЛИСКАВКА І ГРІМ

Мирно жили колись Блискавка і Грім.

Коли хмари заступали небо й ставало темно навкруги, любила Блискавка красу свою показати. А Грім, дивлячись на неї, щиро радів. Приятелював бо він з Блискавкою.

Та одного разу гаряча Блискавка низько над землею шугнула й зачепила дерево. Зайнялося воно. Блискавка зраділа новій забавці та й ну інші дерева палити!

Грім розгнівався на Блискавку, став дорікати їй за жорстокість. Та тільки Блискавка не послухалася Грому. Людей кривдити стала, будинки підпалювати.

І тепер у грозу — тільки сяйне Блискавка, Грім уже сердиться, лає її. Блискавка ще більше лютує — Грім голос підвищує.

І так доти, доки не напоумить лиходійку, поки не перестане сваволити Блискавка. Тоді й Грім стихає. Тут дивись — і дощ ущух.

А нова гроза почнеться — все повторюється. Коротка пам'ять у лихої Блискавки!

Юрій ЯРМИШ.

Пригоди Перченяти

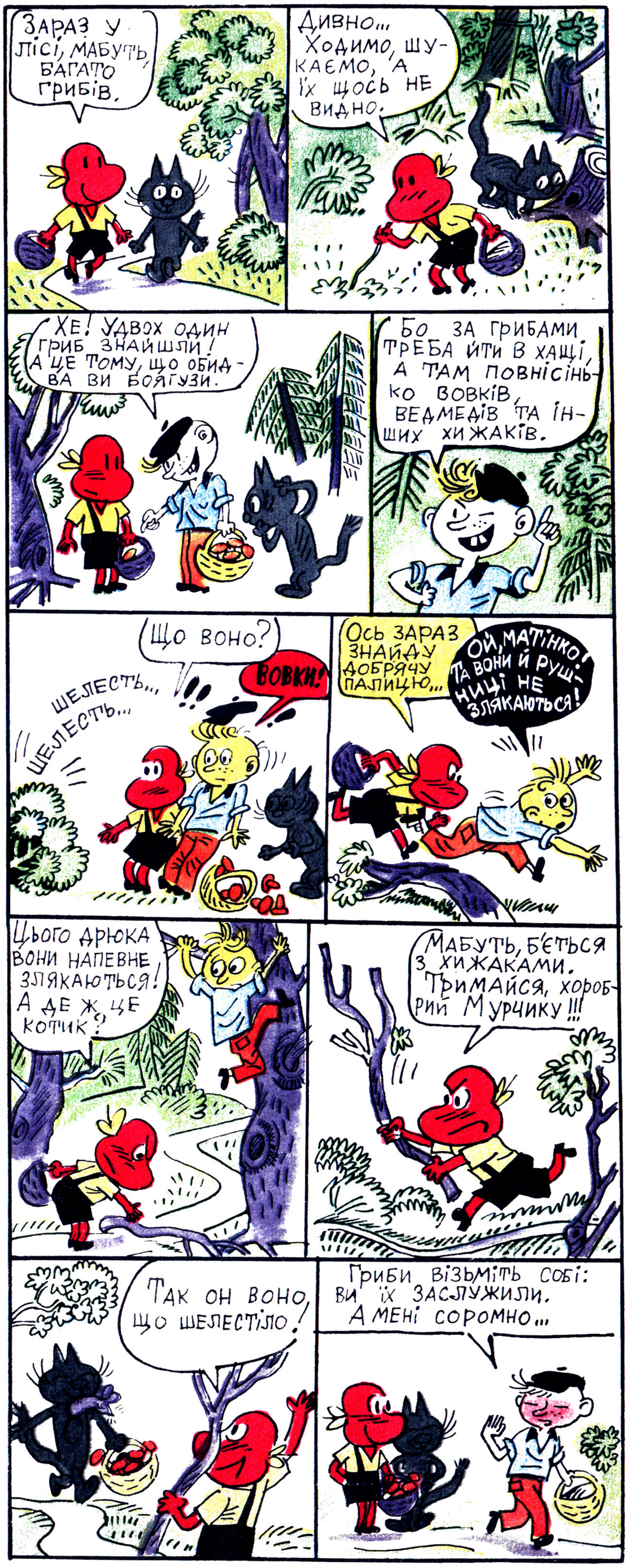

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У нас у гостях наші побратими — журнали «ВОЖИК» (Мінськ), «КІПЕРУШ» (Кишинів), «КАПКАН» (Чебоксари), «ЧАЯН» (Казань) та «ПІККЕР» (Таллін).

МОЛОДИЙ, ТА РАННІЙ

— Не хочу на село, давай у місто!

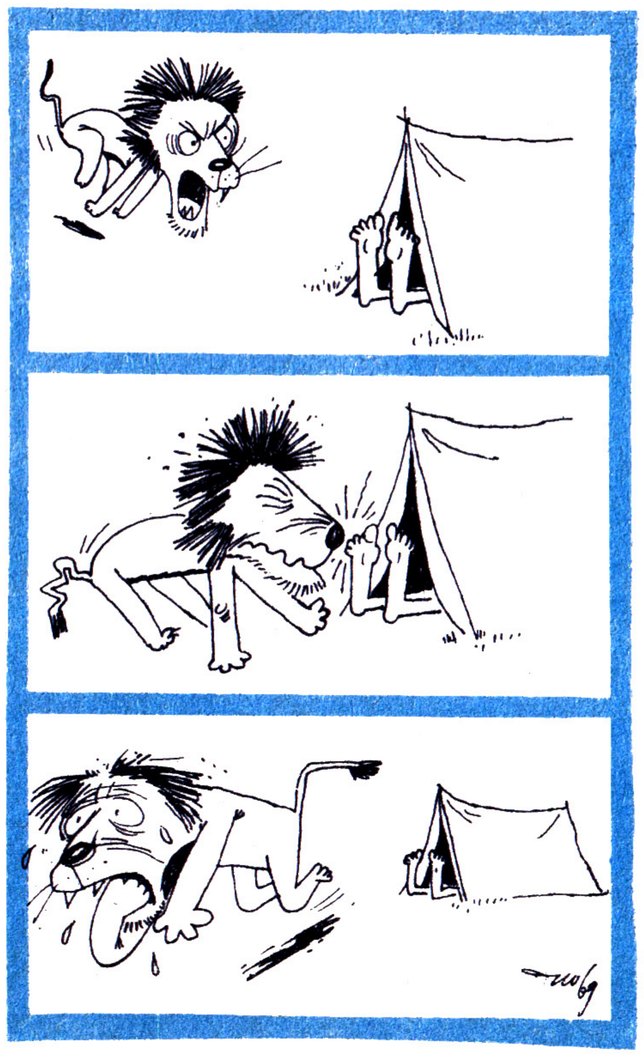

Без слів.

— Пишайтесь — за ваші досягнення мене премійовано!

Який здоровий кабан! Сала б на всю зиму вистачило...

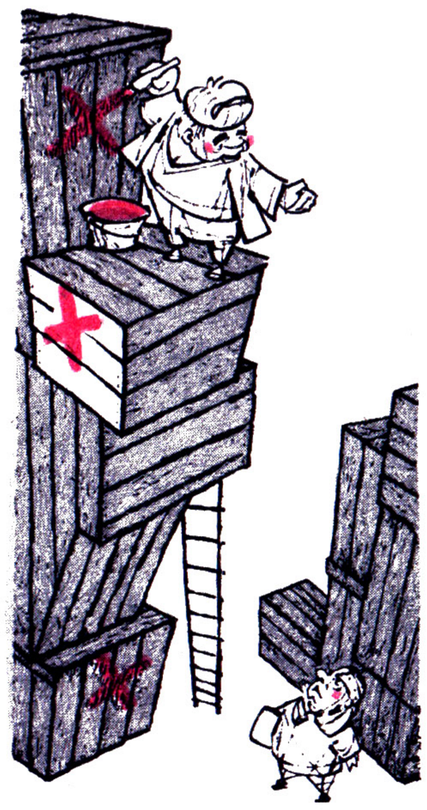

— Ти чого туди заліз!
— Ставлю хрест на старій техніці. Щоб з новою не переплутати.

— Світла голова, а екзамени провалила.

Народні усмішки

ЧЕРЕЗ ЗЕЛЕНІ ОКУЛЯРИ

— Доню, і не соромно тобі іти за такого старого? Та він же тобі в діди годиться!
— А я, мамочко, на нього через зелені окуляри дивлюся: носик у нього що огірочок, борідка що кущик, а гаманець — як гарбузик. Чому ж він поганий?

Повідомив Л. В. КОНДРАЦЬКИЙ із с. Березанки Миколаївської обл.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Біля пологового будинку плаче чоловік.
— Чому плачете?
— Донька народилась...
— То й що?
— А як їй тяжко буде жити, якщо вона вийде заміж за такого, як я...

Надіслав В. ЯМКОВИЙ з Кривого Рога.

БУБЛИК БЕЗ ДІРОЧКИ

— Скільки коштує бублик з великою діркою? — питає хлопчик продавця.
— П'ять копійок.
— А з маленькою?
— Три копійки.
— Візьміть, будь ласка, копійку, дайте бублик без дірочки, — каже хлопчик.

Повідомив М. Д. КОЛЕСНИКОВ. з м. Києва.

ЗАМІРЯВ

Ремонтували колись церкву. Майстер послав учня наверх заміряти, щоб знати, яких дощок нарізати. Взявши дерев'яного аршина, поліз хлопець на церкву. Довго щось там вовтузився, поки, нарешті, гукнув:
— Дядьку, довжина: аршин, пилка і дві рукавиці.

Повідомив Ю. Л. КЛЕЦ з с. Шпитьки Київської області.

ПОЗНАЙОМИЛИСЬ

Сидить рибалка в забороненому місці, рибку ловить, аж тут іде якийсь чоловік.
— Що, клює? — питає.
— Та сьогодні не дуже, а от вчора я піймав сорок отакенних коропів!
— А ви знаєте, хто я такий?
— Ні.
— Я тутешній головний рибінспектор!
— А ви знаєте, хто я такий?
— Ні.
— Я найбільший тутешній брехун.

Повідомив І. Я. БОНДАРЕНКО з с. Яхники Лохвицького району Полтавської області.

ЩЕ НАСТОЇШСЯ

В переповненому автобусі один юнак звернувся до бабусі:
— Сідайте, будь ласка, на моє місце.
— Та сиди, — каже бабуся, — поки молодий, бо як постарієш, то ще настоїшся!..

Повідомив М. Ф. ГАРБУЗ з с. Білогородки Київської області.

Друже Перче!

Ти, певно, і уяви не маєш, як невтомно трудяться керуючий трестом «Лозовсільбуд» т. Тихонов та начальник пересувної механізованої колони № 3 (ПМК-3) т. Литвинов. Так, горопахи, поринули в ту роботу, що ніколи їм і вгору глянути. А коли б глянули, то, можливо, побачили б, що водонапірна вежа, яку вони у колгоспі «Шлях Леніна» почали споруджувати ще в 1966 році, і нині стоїть недобудованою.

А може, Перче, наші підрядчики цю вежу навмисне недобудовують? Може, вони вирішили зберегти її у такому стані для вічності, як пам'ятник забудькуватому будівельнику?

М. МАЛОВІЧКО.

с. Сахновщина
Харківської області.

Заглянь у свій архів, і ти натрапиш на відповідь виконкому Івано-Франківської обласної Ради, у якій сказано, що «управління будівництва Бурштинської ДРЕС уже приступило до робіт по будівництву об'їзного моста через річку Гнилу Липу». Так от, якщо тебе цікавить, можу розповісти, що сталося після того, як «приступили».

Після першого «приступу» над річкою виріс сяк-так зліплений місток, який протримався не більше тижня. Коли він розвалився, на його місці зліпили інший — з благеньких труб. Вода його знесла, і тоді прогалину завалили трубами великого діаметру, присипали землею і відрапортували: готово! Однак після чергового дощу виявилося, що й по цьому мосту їздити не можна...

Не знаємо, як тобі, Перче, а нам чомусь здається, що об'їзний міст будується в об'їзд здорового глузду. А той, як відомо, диктує: зроби раз — та гаразд!

УГРИН,
голова колгоспу.

Колгосп «Шлях до комунізму»
Галицького району
Івано-Франківської області.

Маємо дуже нагальну справу до твого Клубу губителів природи. Хочемо рекомендувати йому нове поповнення, але не знаємо, з якого боку підступитися до тих губителів. Коротко про суть справи. У нас на шосе з Вінниці до Немирова знищено кілька десятків столітніх лип. Вони були окрасою древнього шляху, мовчазними свідками історичних подій, що прошуміли тут. А тепер лежать ті липи зеленими трупами — жертвами чийогось бездумного адміністративного ражу... Вирівнюючи на шосе «коліно», сюди пригнали сучасну техніку і вмить викорчували обабіч «коліна» десятки густокронних дерев.

Чи не зміг би ти, Перче, попросити правління Клубу губителів природи дізнатися, кому це у Вінниці збрело в голову дати дозвіл на масове знищення столітніх дерев? А дізнавшись, прийняти його в ряди губителів природи. Кращої рекомендації, здається, й не треба.

К. ЛАЗАРЕНКО,
працівник райгазети.

м. Немирів
Вінницької області.

Пам'ятаєш казочку про дівчинку, що хапалася зразу за сім справ, але жодної до кінця не довела? Так от ця казкова дівчина нам дуже нагадує цілком реального мужчину — начальника Жданівської пересувної механізованої колони № 5 (ПМК-5) т. Ноздрачова.

Колона, очолювана т. Ноздрачовим, теж хапається за безліч різних справ. У багатьох колгоспах і радгоспах Новоазовського району вона проводить будівельні роботи. Скрізь потроху щось смикає і ніде до кінця діла не доводить. У нас, наприклад, в Новоазовському зоотехнічному радгоспі-технікумі, пересувна колона таким чином уже більше двох років смикає два об'єкти — дитячий садок і 16-квартирний житловий дім, — а кінця-краю роботі не видно.

Може б, ти, Перче, порадив керівникам пересувної колони, щоб вони не розпорошували своїх сил, а планомірно пересувалися з своєю колоною з об'єкта на об'єкт. Тоді, ми певні, і робота у них буде не така недоладна, як у тієї казкової дівчинки.

Є. ХУРИЛЕНКО.

Новоазовський район
Донецької області.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Пускаючись промишляти чужим...

«Творчість наших читачів»... Під цією рубрикою у П'ятихатській районній газеті «Ударний фронт» друкуються літературні матеріали місцевих авторів. Прочитали й ми у № 44 (3402) газети цю творчість, зокрема, фейлетон жителя с. Саксагані П'ятихатського району на Дніпропетровщині І. Пушкаренка «Несвідомий народ». Прочитали й здивувались: чия ж це творчість? Ваших («Ударного фронту») чи наших («Перця») читачів?

Якщо ваших, то чому цей фейлетон про порушення в торгівлі, надрукований у газеті за 1969-й рік, дуже скидається на дещо скорочений варіант фейлетону «Народ несвідомий» нашого читача, жителя м. Яготина Київської області Миколи Петренка, надрукованого у № 15 «Перця» за 1968 рік? Чи не здається вам, що ваш читач І. Пушкаренко вчинив банальний плагіат, або, по-простому, вкрав у нашого читача його фейлетон і видав за свій?

Порівняйте обидва варіанти і побачите, що творчість І. Пушкаренка виявилася лише в тому, що він:

а) Переставив у заголовку прикметник «несвідомий» з кінця в початок.

б) Сотворив шість не дуже вправних рядків вступу.

в) В епізоді з старенькою бабусею замінив «хрін» на «гірчицю», а в епізоді з трактористом — «тюльку» на «кільку».

г) Скоротив кілька абзаців і, замість грамотної фрази «магазин уже закритий», написав неграмотну «магазин уже зачинено» (зачиняють двері, вікна, ворота!).

д) Викинув кінець про Яготин і підпис Миколи Петренка, а поставив свій «І. Пушкаренко».

Як бачите, не багато творчого поту пролив ваш читач над чужим твором...

У свій час Іван Котляревський описав в «Енеїді» пекельні муки плагіатора. Нагадаємо вашому читачеві ці безсмертні рядки.

«Якусь особу мацапуру
Там шкварили на шашлику,
Гарячу мідь лили за шкуру
І розпинали на бику.
Натуру мав він дуже бридку,
Кривив душею для прибитку,
Чуже оддавав в печать;
Без сорому, без бога бувши
І восьму заповідь забувши,
Чужим пустився промишлять».

У наш гуманний вік заборонено витрачати на плагіаторів дефіцитні кольорові метали (гарячу мідь за шкуру лити!) і по-варварськи розпинати їх на бику. У нас для них є Карний кодекс. Стаття 136! Прозою вона звучить так:

«Випуск під своїм іменем або інше привласнення авторства на чужий твір науки, літератури й мистецтва, незаконне відтворення або розповсюдження такого твору — карається виправними роботами на строк до одного року або штрафом у розмірі до п'ятисот карбованців».

А з цього й мораль. Плагіатор — людина письменна. Так що, пускаючись промишляти чужим, треба читати не лише ті твори, які збираєшся красти...

Ол. ГРОМОВ.

ВПЕРТИЙ І ПІДПЕРТИЙ

Він вже хоче на покій. На заслужений відпочинок хоче. Впирається:

— Люди добрі, ой не можу, ой впаду!

— Не впадеш! — одказують йому і підпирають, і підпирають.

«Він» — це клуб і магазин в одній особі, вірніше будинку.

Стоїть, а вірніше — падає цей клуб-магазин у селі Сергіївці Ульянівського району Кіровоградської області.

Підпирають його керівники колгоспу ім. Ульянова.

Підпирають і теж упираються, нового будувати не збираються.

НОВИНИ КІНО

З рекламних щитів стало відомо, що на Київщині з'явилося два нових кінофільми.

У селі Шандра Миронівського району жителям показували «Оголену Машу». У Глевасі — «Оголену Шаху». Обидва фільми мали чималий успіх.

Єдине, що розчарувало глядачів,— це те, що той і другий фільми дуже нагадували широковідому кінокартину під назвою «Оголена Маха».

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Львівський склозавод випускав браковані пляшки. Про це повідомлялося у «Перці» № 7 (замітка «Що це було»).

Як повідомив заступник начальника об'єднання «Укрголовскло» т. Шестак, на завод для надання технічної допомоги було командировано інженерів тресту «Укрсклотара». Нині завод виробляє пляшки, які повністю відповідають вимогам ГОСТу.

★ Про те, що Харківська фабрика спортвиробів «Динамо» фарбує футболки так, що фарба легко переходить на тіло її власника, писалося у листі, надрукованому в «Перці» № 7.

Директор фабрики т. Хрищатий повідомив, що згаданий зразок футболки з виробництва знято.

За порушення режиму фарбування, порушення технології та випуск бракованої продукції начальника фарбувального цеху С. І. Каганського з роботи знято.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (820)
(на украинском языке).

Здано до набору 22.VIII. 1969 р. Підписано до друку 9. IX. 1969 р.
Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

БФ 11471. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04383. Тираж 1.932.250 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Котляревський сміється

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. К. ЗАРУБИ

«Гістерика і лихорадки,
І спазми жили потягли:
Під ніс їй клали асафету
І теплую на пуп сервету,
Іще клістир з ромну дали».

(«Е н е ї д а»).

«Чи бачиш, як ми обідрались!
Убрання, постоли порвались,
Охляли, ніби в дощ щеня!»

(«Е н е ї д а»).